

C-904/19-1

Sygn. akt II C 3469/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: asesor sądowy Marcin Bogdan

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2019 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

Wpisano do rejestru Trybunału Sprawiedliwości pod numerem	M 36822
Luksemburg, dnia	11. 12. 2019
Faks/E-mail:	29/11/12
Wpłynęło dnia:	10/12/12
	Sekretarz, z upoważnienia Miroslav Aleksejev Kierownik wydziału

postanawia:

zmienić pkt 1 postanowienia z dnia 6 listopada 2019 r. wydanego w toku rozprawy w ten sposób, że nadać mu treść następującą:

<<Na podstawie art. 19 ust. 3 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej i art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi, o treści następującej:

a)

PYTANIE 1:

„Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich OJ L 95, 21.4.1993, p. 29–34 oraz jej motywy: - umowy powinny być sporządzane prostym i zrozumiałym językiem, a konsument powinien mieć faktycznie możliwość zapoznania się ze wszystkimi warunkami umowy, a wszelkie wątpliwości powinny być interpretowane na jego korzyść; - sądy i organy administracyjne Państw Członkowskich muszą mieć do swojej dyspozycji stosowne i skuteczne środki zapobiegające stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w związku z art. 10 ust. 1 i 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, OJ L 133, 22.5.2008, p. 66–92 oraz jej motywem 31 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi art. 339 § 2 k.p.c. rozumianemu tak, że przepis art. 339 § 2 k.p.c. pozwala na wydanie wyroku zaocznego w sprawie konsumenckiej (o spłatę kredytu konsumenckiego) także w wypadku, gdy nie została przez powoda przedłożona umowa konsumencka (umowa kredytu konsumenckiego), a w konsekwencji nie zostało przeprowadzone badanie tej umowy pod kątem potencjalnie nieuczciwych warunków w umowie zawartych, nie sprawdzono czy umowa zawierała wszelkie wymagane prawem elementy a jednocześnie nakazuje wydając wyrok zaoczny oprzeć się jedynie na twierdzeniach strony powodowej o faktach bez analizy dowodów pod kątem powzięcia „uzasadnionych wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu? Czy też może w świetle orzeczeń Trybunału z dnia 1 października 2015 r., ERSTE Bank Hungary (C # 32/14, EU:C:2015:637, pkt 62); z dnia 10 września 2014 r., Kušionová

(C # 34/13, EU:C:2014:2189, pkt 56); z dnia 6 października 2009 r., *Asturcom Telecomunicaciones* (C # 40/08, EU:C:2009:615, pkt 47) dopuszczalną jest taka wykładnia art. 339 § 2 k.p.c., iż możliwym jest wydanie wyroku zaocznego w sprawie konsumenckiej (o kredyt konsumencki), w której powód nie załączył do pozwu umowy, a w konsekwencji bez badania umowy pod kątem potencjalnie nieuczciwych warunków w umowie zawartych, a także sprawdzenia czy umowa zawierała wszelkie wymagane przez prawo elementy, opierając się jedynie o twierdzenia powoda o faktach?”

b) PYTANIE 2:

„Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich OJ L 95, 21.4.1993, p. 29–34 oraz jej motyw: - umowy powinny być sporządzane prostym i zrozumiałym językiem, a konsument powinien mieć faktycznie możliwość zapoznania się ze wszystkimi warunkami umowy, a wszelkie wątpliwości powinny być interpretowane na jego korzyść; - sądy i organy administracyjne Państw Członkowskich muszą mieć do swojej dyspozycji stosowne i skuteczne środki zapobiegające stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w związku z art. 10 ust. 1 i 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, OJ L 133, 22.5.2008, p. 66–92 oraz jej motywem 31 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi art. 339 § 2 k.p.c. rozumianemu tak, że przepis art. 339 § 2 k.p.c. stoi na przeszkodzie zbadaniu przez sąd krajowy umowy konsumenckiej (o kredyt konsumencki, załączonej przez powoda) pod kątem potencjalnie nieuczciwych warunków w umowie zawartych, zbadaniu czy umowa zawiera wszystkie wymagane prawem elementy a jednocześnie nakazuje wydając wyrok zaoczny oprzeć się jedynie na twierdzeniach strony powodowej bez analizy dowodów pod kątem powzięcia „uzasadnionych wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu? Czy też może w świetle orzeczeń Trybunału z dnia 1 października 2015 r., *ERSTE Bank Hungary* (C # 32/14, EU:C:2015:637, pkt 62); z dnia 10 września 2014 r., *Kušionová* (C # 34/13, EU:C:2014:2189, pkt 56); z dnia 6 października 2009 r., *Asturcom Telecomunicaciones* (C # 40/08, EU:C:2009:615, pkt 47) dopuszczalną jest taka wykładnia art. 339 § 2 k.p.c., iż możliwym jest wydanie wyroku zaocznego w sprawie konsumenckiej (o kredyt konsumencki) bez badania przedłożonej przez powoda umowy dołączonej do pozwu pod kątem potencjalnie nieuczciwych warunków w umowie zawartych, a także sprawdzenia czy umowa zawierała wszelkie wymagane przez prawo elementy, opierając się jedynie o twierdzenia powoda o faktach?”;

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie zadane w sprawie głównej o sygn. akt II C 3469/18

Spis treści – struktura dokumentu:

1)

Sąd odsyłający – str. 4 pkt 1-2

2)

Strony w postępowaniu głównym ich przedstawiciele – str. 4 pkt 3-5

3)

Przedmiot sporu w postępowaniu głównym i istotne okoliczności faktyczne – str. 4 pkt 6-33

4)

Właściwe przepisy prawne - str. 9 pkt 34-71

a.

Przepisy krajowe - str. 9 pkt 35-62

i.

wykładnia art. 339 § 2 k.p.c. - str. 11 pkt 54-62

b.

Przepisy Wspólnotowe/Unijne - str. 12 pkt 63-71

5)

Uzasadnienie odesłania - str. 14 pkt 72-104

6)

Pytania prejudycjalne - str. 20 pkt 105-107

1.

Sąd odsyłający:

2.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie, II Wydział Cywilny, w składzie: asesor sądowy Marcin Bogdan, adres: ul. Kocjana 3, 01-473 Warszawa, tel.: (22) 328 60 00 (centrala), e-mail: srwarwola@warszawa.so.gov.pl

3.

Strony w postępowaniu głównym i ich przedstawiciele:

4.

Powód: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. (...), (...)-(...) W., reprezentowany przez radcę prawnego K.P. J. adres do doręczeń (...) sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) W.

5.

Pozwany: K. S. ul. (...), (...)-(...) W.

6.

Przedmiot sporu w postępowaniu głównym i istotne okoliczności faktyczne:

7.

Powód pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 835,05 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

8.

Poniżej (pkt 9 – 26) twierdzenia faktyczne powoda z pozwu:

9.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że 3 sierpnia 2017 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności przysługującej spółce (...) spółka z o.o. względem pozwanej, na mocy której (...) sp. z o.o. nabyła roszczenie przeciwko pozwanej. (...) sp. z o.o. zawiadomiła pozwaną o zmianie wierzyciela w korespondencji wysłany na adres pozwanej 9 sierpnia 2017 roku. 4 września 2017 roku (...) sp. z o.o. zawarła z powodem umowę cesji powierniczej, na mocy której przekazał pełnomocnictwo do dochodzenia roszczenia od pozwanej.

10.

18 grudnia 2017 roku powód wysłał od pozwanej przedsiębiorcy wezwanie do zapłaty z propozycją ugody w formie elektronicznej na adres email (...) podany przy rejestracji na portalu pożyczkodawcy.

11.

Podano, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z pożyczki o numerze (...) zawartej 10 czerwca 2015 roku: na kwotę 400 zł, na okres 30 dni. Zgodnie z warunkami udzielenia pożyczki zawartymi w umowie, ogólnymi warunkami udzielania pożyczek (załącznik nr 1 do umowy) oraz dokumentem „rodzaje pożyczek i opłat” (załącznik nr 2 do umowy), zwanymi łącznie dalej umową, pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty wraz z kwotą udzielonej pożyczki prowizji przygotowawczej wynoszącej 25% pożyczki to jest kwoty 100 zł.

12.

W przypadku braku spłaty pożyczki oraz kosztów administracyjnych do dnia 10 lipca 2015 roku zgodnie z umową pożyczkodawca miał prawo obciążyć pożyczkobiorcę kosztami monitów oraz opłaty z tytułu „kary ostatecznej”. Pożyczkodawca wystosował do pozwanej 3 monity i dokument zatytułowany „kara ostateczna”, co zgodnie z umową przełożyło się na obciążenie pozwanej dotykowymi kosztami w kwocie 200 zł.

13.

Na dochodzoną przez powoda kwotę składają się: kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 400 zł, wynikająca z umowy o numerze (...) zawartej w dniu 10 czerwca 2015 roku, pożyczka została udzielona na okres 30 dni, termin wymagalności pożyczki to 10 lipiec 2015 roku, kwota prowizji przygotowawczej w wysokości 100 zł - wynikająca z umowy pożyczki wynosząca 25% kwoty pożyczki, powinna być ona zapłacona do 10 lipca 2015 roku, skapitalizowana kwota odsetek w wysokości 99,79 zł wynikających z opóźnienia w zapłacie kwoty w wysokości 500 zł (kapitał pożyczki wraz z prowizją) wynikających z umowy pożyczki, odsetki naliczono za okres od 11 lipca 2015 do 22 kwietnia 2018 roku, kwota 50 złotych wynikająca z **monitu 1** z dnia 11 lipca 2015 roku, stanowiąca wierzytelność z tytułu opłaty za przypomnienie o płatności z terminem płatności do 18 lipiec 2015 roku, kwota 50 zł wynikająca z **monitu 2** z dnia 21 lipca 2015 roku stanowiąca wierzytelność zapłaty za przypomnienie o płatności z terminem płatności do dnia 28 lipca 2015 roku, kwota 50 zł wynikająca z **monitu 3** z dnia 31 lipca 2015 roku wynika stanowiąca wierzytelność z tytułu opłaty za przypomnienie o płatności z terminem płatności do dnia 7 sierpnia 2015 roku, kwota 50 zł wynikająca z wezwania do zapłaty z dnia 10 sierpień 2015 roku stanowiąca wierzytelność z tytułu „**kary ostatecznej**” z terminem płatności do dnia 17 sierpnia 2015 roku, skapitalizowana kwota odsetek w wysokości 38,26 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie kwoty w wysokości 200 zł (łącznie koszt upomnień wynikających z umowy pożyczki) odsetki wyliczone od kolejnego dnia po dniu wymagalności ostatniego monitu - kary ostatecznej to jest za okres od 18 sierpnia 2015 roku do 22 kwietnia 2018 roku.

14.

Wskazano, że powód żąda od zaległych odsetek także odsetek za zwłokę według stawek odsetek ustawowych w oparciu artykuł 482 § 1 kodeksu cywilnego.

15.

Podano, że umowa pożyczki została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość poprzez zarejestrowanie konta pożyczkobiorcy pozwanej na stronie internetowej pożyczkodawcy.

16.

W celu złożenia po raz pierwszy wniosku o pożyczkę, pożyczkodawca wymaga od pozwanej zarejestrowania konta użytkownika na stronie internetowej pożyczkodawcy - poprzez prawidłowe wypełnienie formularza internetowego i udostępnienie pożyczkodawcy danych osobowych w tym numeru rachunku bankowego, na które miała zostać przelana udzielona pożyczka, a nadto wymaga od pozwanej akceptacji treści umowy, a także potwierdzenia oświadczenia, że podane informacje są zgodne z prawdą.

17.

Dodatkowo w trakcie rejestracji konta wskazana została kwota pożyczki, o jakiej udzielenie wnioskował pożyczkobiorca.

18.

Po utworzeniu konta klienta pożyczkodawca weryfikował prawdziwość danych pożyczkobiorcy, poprawna weryfikacja danych była warunkiem koniecznym udzielenia pożyczki.

19.

Potwierdzenie zawarcia umowy oraz akceptacja warunków umowy pożyczki było zrealizowane poprzez logowanie się pozwanej na swoje konto na stronie internetowej pożyczkodawcy.

20.

Pożyczkodawca wykonał swoje zobowiązanie wynikające z pożyczki poprzez przekazanie wnioskowanej kwoty pożyczki to jest 400 zł na numer rachunku bankowego pozwanej.

21.

Pożyczkodawca w dniu udzielenia pożyczki wystawił dla pozwanej fakturę opiewającą na kwotę pożyczki wraz z kwotą prowizji przygotowawczej, zgodnie z zawartą umową przedmiotowa faktura stała się wymagalna w dniu upływu terminu zapłaty pożyczki nazywanego w umowie pożyczki „dniem spłaty”. Wobec powyższego od kwoty określonej fakturą należne są od dnia następnego po terminie płatności określonym umową.

22.

Wobec braku zwrotu pożyczki w wyznaczonym w treści umowy w terminie, zgodnie z umową, pożyczkodawca skierował do pozwanej pisemne zawiadomienie o aktualnym stanie zadłużenia (dalej także **monit**) zawiadomienia te były wysyłane zgodnie z treścią umowy 1, 10 i 20 dnia po dniu spłaty na adres podany przez pozwaną. W umowie pożyczki, zgodnie z treścią umowy, opłata za przypomnienie wynikająca z **monit, monit 2, monit 3** opiewała na kwotę **50 zł** za każdy z monitów.

23.

Dodatkowo zgodnie z treścią umowy w przypadku nie dokonania przez pożyczkobiorcę spłaty pożyczki w dniu spłaty po wysłaniu wszystkich trzech monitów, pożyczkodawca miał prawo obciążyć pozwaną tak zwaną „**kara ostateczną**” w kwocie **50 zł**, wezwanie do zapłaty „kary ostatecznej” zostało skierowane do pozwanej w formie wiadomości przesłanej na pozwaną przez pożyczkodawcę adres email z (...) a także w formie papierowej w dniu 10-08-2015 roku.

24.

Ponadto informacja o wymagalnym zobowiązaniu z tytułu „kary ostatecznej” została uwzględniona w zawiadomieniu o przelewie wierzytelności z dnia 9 sierpnia 2017 roku, stanowiącym jednocześnie wezwanie do zapłaty pełnej kwoty pożyczki wraz ze wszystkimi opłatami dodatkowymi, gdzie ostateczny termin zapłaty został wskazany na dzień 17 sierpnia 2015 roku. Wobec tego powód dochodzi odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie od łącznej kwoty monitów od dnia następnego po dniu płatności kara ostatecznej to jest od dnia 18 sierpnia 2015 roku.

25.

Wskazano również, że powód podejmował próby polubownego rozwiązania sporu, poprzez skierowanie do pozwanej powiadomienia o przelewie wierzytelności z dnia 9 sierpnia 2017 roku, zawierającego jednocześnie wezwanie do zapłaty wszystkich wskazanych wyżej wierzytelności. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Dodatkowo powód wystosował do pozwanej 18 grudnia 2017 roku ostateczne wezwanie do zapłaty, które również pozostało bez odpowiedzi.

26.

Pomimo wielu prób kontaktu nie podjęto z powodem jakiegokolwiek dialogu w przedmiocie pozasądowego rozstrzygnięcia sporu co do aktualnego salda zadłużenia.

27.

Postanowieniem z dnia 8 maja 2018 roku Sąd Rejonowy (...) w L.VI Wydział Cywilny sygnatura akt (...) przekazał sprawę do Sądu Rejonowego (...) w W.. Ten ostatni sąd wezwał pełnomocnika powoda do uzupełnienia braków pozwu po elektronicznym postępowaniu upominawczym.

28.

W odpowiedzi na wezwanie sądu powód złożył pismo procesowe z 21 września 2018 roku. W piśmie tym podniósł powód także częściowo nowe twierdzenia faktyczne zaprezentowane poniżej (pkt 29-32).

29.

Wskazał powód, że do zawarcia umowy pożyczki doszło w drodze elektronicznej za pośrednictwem strony internetowej. Pożyczkobiorca, po zaakceptowaniu warunków pożyczki za pośrednictwem portalu internetowego pożyczkodawcy złożył wniosek o przyznanie pożyczki, podał przy tym swoje dane personalne, następnie po przeprowadzeniu kontroli kredytowej, uzyskaniu pozytywnego wyniku pożyczkodawca przekazał pożyczkobiorcy za pośrednictwem wiadomości tekstowej SMS informacje o wybranej kwocie pożyczki oraz terminie w którym pożyczkobiorca był zobowiązany spłacić pożyczkę. W celu skutecznego zawarcia umowy pożyczkodawca wymagał zatwierdzenia warunków udzielenia pożyczki, zwracając się do pożyczkobiorcy o wysłanie wiadomości tekstowej SMS lub wiadomości e-mailowej o treści „akceptuję”. Strona pozwana zaakceptowała warunki umowy w wyżej wskazanych sposób, akceptując jednocześnie umowy pożyczki wraz ze wszystkimi załącznikami.

30.

Po uzyskaniu zgody na związanie się umową, pożyczkodawca przekazał wnioskowaną kwotę pożyczki na numer rachunku bankowego wskazany przez pożyczkobiorcę.

31.

Wskazano, że ponad kwotę udzielonej pożyczki na kwotę zobowiązania składa się: opłata z tytułu prowizji za udzielenie pożyczki - zgodnie z załącznikiem nr 2 do umowy pożyczki, dodatkowo, ponieważ pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania w terminie, pożyczkodawca miał prawo do obciążenia kosztami opłat z tytułu obsługi wymagalnego zadłużenia, obejmującymi wszelkie koszty czynności windykacyjnych poniesionych przez pożyczkodawcę łącznej wysokości 200 zł - szczegółowej wyliczenia wskazane w pozwie. Na kwotę zobowiązania składają się także ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty udzielonej pożyczki powiększonej o kwotę prowizji liczone od dnia następnego po dniu wymagalności pożyczki do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, a także ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 200 zł z tytułu opłat windykacyjnych liczone od dnia wymagalności wskazanego w ostatecznym wezwaniu do zapłaty do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

32.

W piśmie wskazano także, że w dniu 3 sierpnia 2017 roku (...) sp. z o.o. dokonała cesji wierzytelności przysługującej względem pozwanego na rzecz (...) sp. z o.o., a następnie 4 września 2017 roku (...) sp. z o.o. zawarł z powodem umowę cesji powierniczej, na mocy której przekazano pełnomocnictwo do dochodzenia roszczeń od strony pozwanej.

33.

Pozwana nie zajęła w sprawie żadnego stanowiska. Wypada odnotować, że przesyłka kierowana do niej zawierająca pozew, pismo strony powodowej z dnia 21-09-2018 r. i zawiadomienie o terminie rozprawy nie została przez nią fizycznie odebrana. Została ona uznana za skutecznie doręczoną po dwukrotnym awizowaniu w trybie art. 139 § 1 k.p.c.

34.

Właściwe przepisy prawne

35.

Przepisy krajowe

36.

Kodeks Postępowania Cywilnego z dnia 17 listopada 1964 r. (Dz.U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.)

37.

Art. 139 § 1. W razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

38.

Art. 339 § 1. Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

39.

Art. 339 § 2. W tym wypadku **przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości** albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

40.

Art. 343. Wyroki zaoczne doręcza się z urzędu obu stronom z pouczeniem o przysługujących im środkach zaskarżenia. Pozwanego poucza się także o treści art. 344 § 2 zdanie drugie.

41.

Art. 344 § 1. Pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wyroku.

42.

Art. 344 § 2. W piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

43.

Art. 344 § 3. Sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, a także sprzeciw nieopłacony, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

44.

Art. 333 § 1 pkt 3. Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

45.

Art. 346 § 1. Na wniosek pozwanego sąd zawiesi rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi zaocznemu, jeżeli wyrok ten został wydany z naruszeniem przepisów o dopuszczalności jego wydania albo jeżeli pozwany uprawdopodobni, że jego niestawiennictwo było niezawinione, a przedstawione w sprzeciwie okoliczności wywołują wątpliwości co do zasadności wyroku zaocznego. Zawieszając wykonalność wyroku, sąd może zarządzić środki zabezpieczenia w myśl oddziału poprzedzającego.

46.

Art. 346 § 1¹. Sąd może uchylić rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi zaocznemu, jeżeli pozwany wykáže, że odpis pozwu doręczono w trybie przewidzianym w art. 139 § 1 na inny adres aniżeli aktualne w dacie doręczenia miejsce zamieszkania pozwanego.

47.

Art. 346 § 2 Postanowienie w przedmiocie zawieszenia lub uchylenia rygoru natychmiastowej wykonalności sąd może wydać na posiedzeniu niejawnym.

48.

Art. 348 Koszty rozprawy zaocznej i sprzeciwu ponosi pozwany, choćby następnie wyrok zaoczny został uchylony, chyba że niestawiennictwo pozwanego było niezawinione lub że nie dołączono do akt nadesłanych do sądu przed rozprawą wyjaśnień pozwanego.

49.

Ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398, ze zm.)

50.

Art. 3 ust. 2 pkt 4. Oplatę podlegają w szczególności następujące pisma - sprzeciw od wyroku zaocznego;

51.

Art. 13 ust. 1 Oplatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100 000 złotych.

52.

Art. 19 ust. 1 Połowę opłaty pobiera się od sprzeciwu od wyroku zaocznego i od wniosku o uchylenie europejskiego nakazu zapłaty.

53.

Art. 28 W sprawie podlegającej rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym pobiera się opłatę stałą od pozwu, przy wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu umowy, a od apelacji, przy wartości przedmiotu zaskarżenia:

- 1) do 2000 złotych - 30 złotych;
- 2) ponad 2000 złotych do 5000 złotych - 100 złotych;
- 3) ponad 5000 złotych do 7500 złotych - 250 złotych;
- 4) ponad 7500 złotych - 300 złotych.

54.

Wykładnia art. 339 § 2 k.p.c.

55.

Pogląd: Sąd nie ma prawa prowadzenia postępowania dowodowego (nawet w celu stwierdzenia, że zachodzą uzasadnione wątpliwości w rozumieniu tego przepisu)

56.

Stanowisko takie zaprezentowano m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 22-06-2018 r. sygn. akt VI ACa 1/17 Lex nr 2634979, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 maja 2017 r. VI ACa 280/16 LEX nr

2375028, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2017 r. VI ACa 167/16 LEX nr 2317748, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2017 r. VI ACa 62/16 LEX nr 2426277,

57.

K. Weitz, (Komentarz do art. 339 k.p.c. teza 19 /w:/ pod red. T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, WoltersKluwer 2016), Należy przyjąć, że punktem odniesienia dla oceny, czy spełnione są powyższe przesłanki, jest treść pozwu lub innych pism procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Nie ma podstaw, aby sąd w tym zakresie odwoływał się ewentualnie do dowodów, które zostały załączone do pozwu lub też innych pism procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Przepis art. 339 § 2 – inaczej niż art. 359 § 2 k.p.c. z 1930 r. – nie nawiązuje do kategorii dowodów znajdujących się w aktach sprawy.

58.

Pogląd: Wyrok zaoczny może uwzględniać powództwo nawet wówczas, gdy powód nie przedstawia żadnych dowodów

59.

Stanowisko takie zaprezentowano m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 7-06-2018 r. sygn. akt VI ACa 102/17 Lex nr 2609597, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 17-05-2017 r. sygn. akt VI ACa 208/16 Lex nr 2381506,

60.

Pogląd: dopuszczalnym jest badanie załączonych przez powoda dokumentów, aby stwierdzić, że uzasadnione wątpliwości występują

61.

Stanowisko takie zaprezentowano m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 7-06-2018 r. sygn. akt VI ACa 102/17 Lex nr 2609597, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 września 2015 r. sygn. akt I ACa 1724/14 LEX nr 1940526,

62.

A. Góra-Błaszczkowska, (Komentarz do art. 339 k.p.c. teza 19 /w:/ pod red. A. Góra-Błaszczkowska, Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1-729, CH Beck 2016), nie można wydawać wyroku zaocznego, przyjmując za podstawę prawdziwość twierdzeń powoda, jeżeli nie są one zgodne z dowodami znajdującymi się w aktach.

63.

Przepisy Wspólnotowe/Unijne

64.

Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich OJ L 95, 21.4.1993, p. 29–34

65.

Motyw: umowy powinny być sporządzane prostym i zrozumiałym językiem, a konsument powinien mieć faktycznie możliwość zapoznania się ze wszystkimi warunkami umowy, a wszelkie wątpliwości powinny być interpretowane na jego korzyść;

66.

Motyw: sądy i organy administracyjne Państw Członkowskich muszą mieć do swojej dyspozycji stosowne i skuteczne środki zapobiegające stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich,

67.

Artykuł 7 ustęp 1 Zarówno w interesie konsumentów, jak i konkurentów Państwa Członkowskie zapewnią stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami.

68.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, OJ L 133, 22.5.2008, p. 66–92

69.

Motyw 31. W celu umożliwienia konsumentom poznania swoich praw i obowiązków wynikających z umowy o kredyt powinna ona zawierać wszelkie niezbędne informacje podane w sposób jasny i zwięzły.

70.

Art. 10 ust. 1 Umowy o kredyt sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Wszystkie umawiające się strony otrzymują egzemplarz umowy o kredyt. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla wszelkich przepisów krajowych dotyczących ważności umów o kredyt, które są zgodne z prawem wspólnotowym.

71.

Art. 10 ust. 2. W umowie o kredyt w sposób jasny i zwięzły określa się:

a) rodzaj kredytu; b) dane identyfikacyjne i adresy umawiających się stron, a także, w stosownych przypadkach, dane identyfikacyjne pośrednika kredytowego; c) okres obowiązywania umowy o kredyt; d) całkowitą kwotę kredytu oraz warunki dokonywania wypłat; e) w przypadku kredytu w formie odroczonej płatności za określony towar lub usługę lub w przypadku umowy o kredyt wiązany – towar lub usługę i ich cenę gotówkową; f) stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy oraz, jeśli są dostępne, wszelkie indeksy lub stopy referencyjne mające zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania kredytu. Jeżeli w różnych okolicznościach stosuje się różne stopy oprocentowania kredytu, wyżej wymienione informacje dotyczące wszystkich stosowanych stóp; g) rzeczywistą roczną stopę oprocentowania i całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, obliczone w chwili zawierania umowy o kredyt; podawane są wszystkie założenia przyjęte do obliczenia tej stopy; h) kwotę, liczbę i częstotliwość płatności, jakich ma dokonać konsument, oraz, w stosownych przypadkach, kolejność, w jakiej płatności będą zaliczane na poczet spłaty różnych należnych sald, dla których stosuje się różne stopy oprocentowania kredytu; i) w przypadku gdy ma miejsce spłata kapitału w ramach umowy o kredyt na czas określony, prawo konsumenta do otrzymywania, na wniosek i bez opłat, w każdym czasie przez cały okres obowiązywania umowy o kredyt, zestawienia w formie tabeli spłat. Tabela spłat wskazuje należne płatności oraz okresy i warunki zapłaty takich kwot; poszczególne spłaty przedstawione są w tabeli w rozbiciu na mniejsze elementy w celu uwidocznienia spłaty kapitału, odsetek wyliczonych na podstawie stopy oprocentowania kredytu i, w stosownych przypadkach, kosztów dodatkowych; w przypadku gdy stopa oprocentowania nie jest stała lub gdy koszty dodatkowe mogą ulegać zmianie na mocy umowy o kredyt, tabela spłat zawiera jasne i zwięzłe wskazanie, że dane liczbowe zawarte w tabeli zachowują ważność wyłącznie do następnej zmiany stopy oprocentowania kredytu lub dodatkowych kosztów, zgodnie z umową o kredyt; j) w przypadku gdy opłaty i odsetki są płacone bez spłaty kapitału, zestawienie wskazujące okresy i warunki płatności odsetek i towarzyszących im stałych lub jednorazowych opłat; k) w stosownych przypadkach, opłaty za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których zapisywane są transakcje płatności, jak i wypłaty, chyba że otwarcie takiego rachunku nie jest obowiązkowe, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych, zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, oraz wszelkie inne opłaty powstałe w związku z umową o kredyt oraz warunki, na jakich opłaty te mogą ulegać zmianie; l) stopę oprocentowania mającą zastosowanie do opóźnionych płatności obowiązującą w chwili zawarcia umowy o kredyt oraz ustalenia dotyczące jej zmian, a także, w stosownych przypadkach, opłaty z tytułu zaległości w spłacie; m) ostrzeżenie o konsekwencjach braku płatności; n) w stosownych przypadkach, wzmiankę o konieczności poniesienia kosztów notarialnych; o) ewentualne wymagane zabezpieczenia i ubezpieczenia; p) istnienie prawa do odstąpienia lub brak

takiego prawa, okres, w którym można z niego skorzystać, oraz inne warunki korzystania z niego, w tym informację o obowiązku spłaty przez konsumenta wypłaconego kapitału oraz odsetek zgodnie z art. 14 ust. 3 lit. b), a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym; q) informacje na temat praw wynikających z art. 15, a także warunki korzystania z tych praw; r) prawo do przedterminowej spłaty oraz procedurę przedterminowej spłaty, a także, w stosownych przypadkach, informację dotyczącą prawa kredytodawcy do otrzymania rekompensaty i sposobu jej ustalania; s) procedurę mającą zastosowanie przy korzystaniu z prawa do rozwiązania umowy o kredyt; t) informację, czy konsument może skorzystać z pozasądowego mechanizmu reklamacyjnego i odwoławczego, a jeżeli tak – sposoby dostępu do niego; u) w stosownych przypadkach, inne warunki umowy; v) w stosownych przypadkach, nazwę i adres właściwego organu nadzorczego.

72.

Uzasadnienie odesłania

73.

Prawo ochrony konsumenta do wielu lat znajduje się w sferze zainteresowania najpierw Wspólnot Europejskich a następnie Unii Europejskiej.

74.

Przejawem harmonizacji kredytu konsumenckiego była m.in. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG OJ L 133, 22.5.2008, p. 66–92.

75.

Znaczny wzrost ochrony konsumenta zawdzięczany jest uchwaleniu i implementacji w Państwach Członkowskich Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich OJ L 95, 21.4.1993, p. 29–34.

76.

Sąd krajowy powziął wątpliwość, czy przepis art. 339 § 2 k.p.c. wykładany tak jak to ma miejsce w znacznej części w polskiej doktrynie i orzecznictwie, tj., iż nie zezwala on na badanie umowy kredytu konsumenckiego, jest do pogodzenia z wyżej zacytowanymi przepisami i motywami dyrektyw.

77.

Wskazać należy, że podstawą do wydawania wyroku zaocznego są założenia, w świetle których zaoczność ma doprowadzić do wydania wyroku przeciwko stronie bezczynnej (niestawającej i nieuczestniczącej w rozprawie), w następstwie tej bezczynności, na podstawie przytoczeń wyłącznie strony aktywnej i bez ich dowodowej weryfikacji. Ustawodawca polski przyjął, że wyrok zaoczny może być wydany tylko w następstwie bezczynności strony pozwanej. Wyrok zaoczny jest wydawany wyłącznie na podstawie przytoczeń faktycznych jednej strony, która pozostaje aktywna, tj. powoda, i że przytoczenia te nie są weryfikowane w drodze dowodowej. (porównaj Komentarz do art. 339 k.p.c. teza 3 i 4 /w:/ pod red. T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, WoltersKluwer 2016).

78.

Założenia leżące u podstaw postępowania i wyrokowania zaocznego powodują, że jest to instytucja pod względem konstrukcyjnym zawierająca elementy, które są właściwe także postępowaniu nakazowemu i postępowaniu upominawczemu. Chodzi głównie o to, że wydanie wyroku zaocznego następuje na podstawie przytoczeń faktycznych tylko jednej ze stron, tj. powoda, przy czym w postępowaniu zaocznym co do zasady nie są one weryfikowane w postępowaniu dowodowym, w postępowaniu nakazowym są one weryfikowane tylko na podstawie dowodów w postaci ściśle określonych dokumentów, a w postępowaniu upominawczym dowodowa weryfikacja ich prawdziwości w ogóle nie jest dokonywana. O ile jednak w postępowaniu zaocznym jednostronność podstawy faktycznej rozstrzygnięcia jest wynikiem bezczynności pozwanego, o tyle w postępowaniu nakazowym i w postępowaniu upominawczym wynika

M

ona z przyjętego a priori założenia, że do wydania nakazu zapłaty oba postępowania toczą się ex parte. (porównaj Komentarz do art. 339 k.p.c. teza 3 i 4 /w:/ pod red. T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, WoltersKluwer 2016).

79.

Postępowanie zaoczne, podobnie jak postępowanie upominawcze, ma natomiast – w razie spełnienia przesłanek określonych w kodeksie – charakter obligatoryjny, natomiast postępowanie nakazowe jest fakultatywne (porównaj K. Weitz, Komentarz do art. 339 k.p.c. teza 3 i 4 /w:/ pod red. T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, WoltersKluwer 2016). Wydanie wyroku zaocznego nie jest warunkowane wnioskami stron w tym zakresie. W przypadku wystąpienia przyczyn określonych w przepisie, sąd z urzędu powinien wydać wyrok, którego zaoczny charakter wynika z ustawy i nie podlega uznaniu sądu (K. Piasecki, Komentarz do art. 339 k.p.c. teza 1 /w:/ pod red. A. Marciniak, K. Piasecki, Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1–366, CH Beck 2016; Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 listopada 1995 r. I PRN 45/95 OSNAPiUS 1996 nr 12, poz. 172, aktualne pomimo zmiany stanu prawnego).

80.

Zatem jeżeli pozwany pozostaje bierny – po doręczeniu mu odpisu pozwu (z załącznikami), ewentualnie dalszych pism procesowych (z załącznikami), albo po uznaniu, że pozw i dalsze pisma skutecznie doręczono w trybie art. 139 § 1 k.p.c. (po dwukrotnym awizowaniu przesyłki i jej niepodjęciu przez adresata) sąd krajowy zobligowany jest do wydania wyroku zaocznego.

81.

Wg jednego z istniejących, zaprezentowanych wyżej (pkt 54–62), poglądów co do wykładni art. 339 § 2 k.p.c. sąd krajowy musi wydać nakaz nawet jeżeli powód do pozwu nie dołączył żadnych dowodów, sąd wówczas co do zasady przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych.

82.

Wg innego poglądu wykładni art. 339 § 2 k.p.c. nawet jeżeli dokumenty są do pozwu przez powoda dołączone (bierny pozwany co oczywiste nie przedłożył żadnych dowodów) to sąd krajowy wydając wyrok zaoczny nie może sięgnąć do dokumentów, bada bowiem jedynie twierdzenia powoda (a nie dowody) i co do zasady przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych.

83.

Wprawdzie w samym przepisie art. 339 § 2 k.p.c. przewidziano wyjątki. Przyjmowanie za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda zawartych w pozwie lub w innych pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą jest wyłączone, jeżeli: 1) budzą one uzasadnione wątpliwości albo 2) zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

84.

Niemniej jednak, (wydaje się że dominujący) pogląd na wykładnię tego przepisu nakazuje przyjmować, że punktem odniesienia dla oceny, czy spełnione są powyższe przesłanki, jest treść pozwu lub innych pism procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Nie ma podstaw, aby sąd w tym zakresie odwoływał się ewentualnie do dowodów, które zostały załączone do pozwu lub też innych pism procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych budzą uzasadnione wątpliwości wtedy, gdy są one wzajemnie sprzeczne lub niezgodne albo się wzajemnie wykluczają, względnie są ze swej istoty nieprawdopodobne bądź sprzeczne z faktami, które są znane powszechnie (art. 228 § 1 k.p.c.) albo znane sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.). Przytoczenie twierdzeń o okolicznościach faktycznych w celu obejścia prawa wystąpi w sytuacji, w której chodzi o to, aby wyrok wywarł skutek prowadzący do takiego obejścia, np. w celu uzyskania zasądzenia alimentów w ponadprzeciętnej wysokości po to, aby skorzystać z pierwszeństwa zaspokojenia w podziale sumy uzyskanej z egzekucji do majątku pozwanego (K. Weitz, Komentarz do art. 339 k.p.c. teza 3 i 4 /w:/ pod red. T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, WoltersKluwer 2016).

85.

W ocenie sądu krajowego taka wykładnia przepisu art. 339 § 2 k.p.c. może stać na przeszkodzie osiągnięciu celów wymienionych wyżej dyrektyw, gdyż w istocie uniemożliwia to sądowi (w wypadku bierności pozwanego) kontrolowanie czy umowa o kredyt konsumencki zawiera wszelkie wymagane elementy, oraz czy nie zawiera postanowień nieuczciwych, które powinny być uznane za niewiążące konsumenta.

86.

Istotnym jest również, że wydając wyrok zaoczny zasądający roszczenie sąd ma obowiązek nadać mu z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.).

87.

Wyrok zaoczny może pozwany zaskarżyć sprzeciwem w terminie 2 tygodni od jego otrzymania. Dla skutecznego wniesienia sprzeciwu od koniecznym jest wniesienie opłaty, która wynosi połowę należnej opłaty od pozwu. W postępowaniu „zwykłym” jest to 2,5% dochodzonej pozewem kwoty, nie mniej niż 30 zł, nie więcej niż 50 000 zł. W postępowaniu uproszczonym stała opłata 30 zł dla dochodzonej pozewem kwoty do 2 000 zł, 50 zł przy kwocie 2 000 – 5 000 zł, 125 zł przy kwocie 5 000 – 7 500 zł, 150 zł przy kwocie ponad 7 500 zł (do 20 000 zł).

88.

Stawianie wymogów finansowych może zniechęcać pozwanego konsumenta do zaskarżenia wyroku zaocznego, aczkolwiek gdyby nie był on bierny, to mógł podnosić swoje twierdzenia i nie dopuścić do wydania wyroku zaocznego bez ponoszenia kosztów (w toku postępowania, do momentu wydania wyroku).

89.

Sąd krajowy nie odnalazł w orzecznictwie Trybunału orzeczenia, które odnosiłoby się wprost do zgodności postępowania zaocznego przeprowadzanego w Państwie Członkowskim z dyrektywami konsumenckimi.

90.

Trybunał wypowiedział się natomiast kilkakrotnie w przedmiocie postępowania nakazowego, które wykazuje pewne podobieństwa do postępowania zaocznego. Sąd odsyłający przeanalizował dotyczące tego orzeczenia Trybunału.

91.

W szczególności analizowano Wyrok Trybunału z dnia 13 września 2018 r. C-176/17 wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich - Polska) – Profi Credit Polska S.A. w Bielsku Białej / Mariusz Wawrzosek ECLI:EU:C:2018:711 i opinię Rzecznika w tej sprawie [oraz cytowane tam orzeczenia Trybunału Banco Español de Crédito (C#618/10, EU:C:2012:349), z dnia 18 lutego 2016 r., Finanmadrid EFC (C#49/14, EU:C:2016:98), z dnia 21 czerwca 2016 r., Aktiv Kapital Portfolio (C#122/14, niepublikowanym, EU:C:2016:486), a także przywołane w pkt 100 wyrok].

92.

Sąd krajowy zwrócił szczególną uwagę na punkty 42 i 44 orzeczenia C-176/17, wskazujące, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13 mają nieuczciwy charakter, a także do tego, by dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą, o ile sąd ów posiada niezbędne ku temu informacje dotyczące stanu prawnego i faktycznego. Skuteczna ochrona praw przyznanych konsumentowi w tej dyrektywie mogłaby bowiem zostać zagwarantowana jedynie pod warunkiem, by krajowe prawo procesowe umożliwiło, w ramach postępowania w sprawie wydania nakazu zapłaty względnie w ramach postępowania egzekucyjnego w przedmiocie nakazu zapłaty, kontrolę z urzędu potencjalnie nieuczciwych warunków odnośnej umowy.

93.

Te wskazówki nakazywałyby przyjąć, że sąd krajowy musi badać również w sytuacji zaoczności potencjalną abuzywność postanowień umownych.

94.

Niemniej jednak, jak zaznaczył Trybunał w pkt 55 wyroku C-176/17, każdy przypadek, w którym powstaje pytanie, czy krajowy przepis proceduralny uniemożliwia lub utrudnia zbytnio stosowanie prawa Unii, należy bowiem rozpatrywać z uwzględnieniem miejsca danego przepisu w ramach procedury przed różnymi sądami krajowymi, jej przebiegu i jej cech szczególnych.

95.

Zauważyć należy w tym kontekście, iż jednak postępowanie zaoczne istotnie różni się od postępowania nakazowego.

96.

Po pierwsze, w postępowaniu nakazowym do wydania nakazu zapłaty i jego doręczenia pozwany nie może się wypowiedzieć, a ma taką możliwość w postępowaniu zaocznym.

97.

Po drugie, w postępowaniu nakazowym pozwany musi dla wniesienia zarzutów uiścić opłatę w wysokości $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu, a powód ponosi $\frac{1}{4}$ opłaty od pozwu; natomiast w postępowaniu zaocznym powód uiszcza całą opłatę od pozwu, zaś pozwany uiszcza od sprzeciwu od wyroku zaocznego $\frac{1}{2}$ opłaty od pozwu (a gdyby nie był bierny, to nie uiszcza żadnej opłaty, do momentu zakończenia postępowania).

98.

Po trzecie, przesłanki wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego są mniej restrykcyjne niż zarzutów od nakazu zapłaty, a ponadto gdyby pozwany był aktywny, to nie zachodziłaby w ogóle konieczność wnoszenia sprzeciwu.

99.

Po czwarte, nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym stanowi tytuł zabezpieczenia wykonalny bez nadawania mu klauzuli wykonalności (art. 492 § 1 k.p.c.), natomiast wyrok zaoczny, choć zaopatrywany z urzędu w rygor natychmiastowej wykonalności, wymaga nadania klauzuli wykonalności, aby stać się tytułem zabezpieczenia.

100.

Ponadto, co może nawet bardziej istotne, Trybunał w swoich orzeczeniach kilkakrotnie wskazywał [wyroki: z dnia 1 października 2015 r., ERSTE Bank Hungary (C#32/14, EU:C:2015:637, pkt 62); z dnia 10 września 2014 r., Kušionová (C#34/13, EU:C:2014:2189, pkt 56); z dnia 6 października 2009 r., Asturcom Telecomunicaciones (C#40/08, EU:C:2009:615, pkt 47)], co trafnie odnotowała Rzecznik w opinii w sprawie C-176/17 (ECLI:EU:C:2018:293 pkt 73), że co prawda dyrektywa w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich wymaga w sporach, w których sprzedawca lub dostawca bierze udział, pozytywnej, niezależnej od stron umowy ingerencji przez sąd krajowy zajmujący się takimi sporami. Niemniej jednak poszanowanie zasady skuteczności nie idzie tak daleko, aby rekompensować całkowitą beczynność poszkodowanego konsumenta.

101.

Z uwagi na te wyartykułowane wyżej istotne różnice między postępowaniem zaocznym a nakazowym, a także przytoczone w pkt 100 stanowisko Trybunału, że nie można rekompensować całkowitej beczynności konsumenta aktywnością sądu, sąd krajowy doszedł do przekonania, że nie może zastosować doktryny *acte éclairé*. W rezultacie, sąd krajowy nie może uznać, że orzeczenie w sprawie C-176/17 (jak i cytowane tam orzeczenia) dają dostateczne odpowiedzi na pytania jakie sąd chciałby zadać. Dlatego postanowił zwrócić się z poniższymi pytaniami prejudycjalnymi (pkt 105-107).

102.

Sąd krajowy chciałby uzyskać odpowiedź na dwa pytania, które zmierzają w istocie do wyjaśnienia następujących kwestii:

103.

Po pierwsze, czy dopuszczalnym jest wydanie wyroku zaocznego w sprawie konsumenckiej (o kredyt konsumencki), gdzie do pozwu nie dołączono w ogóle umowy, a pozwany pozostaje całkowicie bierny – pasywny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach.

104.

Po drugie, czy dopuszczalnym jest wydanie wyroku zaocznego w sprawie konsumenckiej (o kredyt konsumencki), bez badania przedłożonej umowy jeżeli pozwany pozostaje całkowicie pasywny – bierny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach.

105.

Pytania prejudycjalne:

106.

Pytanie pierwsze:

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich OJ L 95, 21.4.1993, p. 29–34 oraz jej motywów: - umowy powinny być sporządzane prostym i zrozumiałym językiem, a konsument powinien mieć faktycznie możliwość zapoznania się ze wszystkimi warunkami umowy, a wszelkie wątpliwości powinny być interpretowane na jego korzyść; - sądy i organy administracyjne Państw Członkowskich muszą mieć do swojej dyspozycji stosowne i skuteczne środki zapobiegające stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w związku z art. 10 ust. 1 i 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, OJ L 133, 22.5.2008, p. 66–92 oraz jej motywem 31 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi art. 339 § 2 k.p.c. rozumianemu tak, że przepis art. 339 § 2 k.p.c. pozwala na wydanie wyroku zaocznego w sprawie konsumenckiej (o spłatę kredytu konsumenckiego) także w wypadku, gdy nie została przez powoda przedłożona umowa konsumencka (umowa kredytu konsumenckiego), a w konsekwencji nie zostało przeprowadzone badanie tej umowy pod kątem potencjalnie nieuczciwych warunków w umowie zawartych, nie sprawdzono czy umowa zawierała wszelkie wymagane prawem elementy a jednocześnie nakazuje wydając wyrok zaoczny oprzeć się jedynie na twierdzeniach strony powodowej o faktach bez analizy dowodów pod kątem powzięcia „uzasadnionych wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu? Czy też może w świetle orzeczeń Trybunału z dnia 1 października 2015 r., ERSTE Bank Hungary (C # 32/14, EU:C:2015:637, pkt 62); z dnia 10 września 2014 r., Kušionová (C # 34/13, EU:C:2014:2189, pkt 56); z dnia 6 października 2009 r., Asturcom Telecomunicaciones (C # 40/08, EU:C:2009:615, pkt 47) dopuszczalną jest taka wykładnia art. 339 § 2 k.p.c., iż możliwym jest wydanie wyroku zaocznego w sprawie konsumenckiej (o kredyt konsumencki), w której powód nie załączył do pozwu umowy, a w konsekwencji bez badania umowy pod kątem potencjalnie nieuczciwych warunków w umowie zawartych, a także sprawdzenia czy umowa zawierała wszelkie wymagane przez prawo elementy, opierając się jedynie o twierdzenia powoda o faktach?

107.

Pytanie drugie:

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich OJ L 95, 21.4.1993, p. 29–34 oraz jej motywów: - umowy

powinny być sporządzane prostym i zrozumiałym językiem, a konsument powinien mieć faktycznie możliwość zapoznania się ze wszystkimi warunkami umowy, a wszelkie wątpliwości powinny być interpretowane na jego korzyść; - sądy i organy administracyjne Państw Członkowskich muszą mieć do swojej dyspozycji stosowne i skuteczne środki zapobiegające stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w związku z art. 10 ust. 1 i 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, OJ L 133, 22.5.2008, p. 66–92 oraz jej motywem 31 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi art. 339 § 2 k.p.c. rozumianemu tak, że przepis art. 339 § 2 k.p.c. stoi na przeszkodzie zbadaniu przez sąd krajowy umowy konsumenckiej (o kredyt konsumencki, załączonej przez powoda) pod kątem potencjalnie nieuczciwych warunków w umowie zawartych, zbadaniu czy umowa zawiera wszystkie wymagane prawem elementy a jednocześnie nakazuje wydając wyrok zaoczny oprzeć się jedynie na twierdzeniach strony powodowej bez analizy dowodów pod kątem powzięcia „uzasadnionych wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu? Czy też może w świetle orzeczeń Trybunału z dnia 1 października 2015 r., ERSTE Bank Hungary (C # 32/14, EU:C:2015:637, pkt 62); z dnia 10 września 2014 r., Kušionová (C # 34/13, EU:C:2014:2189, pkt 56); z dnia 6 października 2009 r., Asturcom Telecomunicaciones (C # 40/08, EU:C:2009:615, pkt 47) dopuszczalną jest taka wykładnia art. 339 § 2 k.p.c., iż możliwym jest wydanie wyroku zaocznego w sprawie konsumenckiej (o kredyt konsumencki) bez badania przedłożonej przez powoda umowy dołączonej do pozwu pod kątem potencjalnie nieuczciwych warunków w umowie zawartych, a także sprawdzenia czy umowa zawierała wszelkie wymagane przez prawo elementy, opierając się jedynie o twierdzenia powoda o faktach?>>.